

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ปัจจุบันธุรกิจสปา ธุรกิจนวดเพื่อสุขภาพ หรือธุรกิจนวดเพื่อเสริมความงามนั้น ได้เข้ามามีบทบาทต่อการท่องเที่ยวของประเทศไทยเป็นอย่างมาก ชาวต่างชาติที่เข้ามาท่องเที่ยวที่ประเทศไทย ต่างต้องการที่จะท่องเที่ยวในรูปแบบต่างๆ บ้างก็ต้องการพักผ่อนและผ่อนคลายโดยการนวด ซึ่งจะเห็นได้ว่าตามโรงแรมหรือรีสอร์ทต่างๆ หรือแม้แต่สถานที่เที่ยวในประเทศไทย ส่วนมากนั้น จะมีการเปิดให้บริการเกี่ยวกับการนวดเพื่อสุขภาพ หรือนวดสปากันมากขึ้น ส่งผลให้ประเทศไทยมีรายได้เข้าประเทศจากธุรกิจชนิดนี้ต่อปีเป็นจำนวนมาก

ประเทศไทยนั้นเมื่อก่อนยังไม่มีกฎหมายที่ออกมาควบคุมเกี่ยวกับสถานประกอบการเพื่อสุขภาพเป็นการเฉพาะ ดังนั้นรัฐจึงได้ออกกฎหมายมาหนึ่งฉบับเพื่อควบคุมกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ คือพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ซึ่งตามพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดถึงประเภทของธุรกิจสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ การจัดตั้งและการขออนุญาตประกอบกิจการ การควบคุม อำนาจของพนักงานเจ้าหน้าที่ และบทลงโทษเอาไว้ด้วย

พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้กำหนดหลักการและกฎเกณฑ์เกี่ยวกับการควบคุมและป้องกันการดำเนินกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ พร้อมทั้งกำหนดนิยามของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพประเภทต่างๆไว้ดังต่อไปนี้

“มาตรา 3 ในพระราชบัญญัตินี้

“สถานประกอบการเพื่อสุขภาพ” หมายความว่า สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อดำเนินกิจการดังต่อไปนี้

(1) กิจการสปา อันได้แก่ บริการที่เกี่ยวกับการดูแลและเสริมสร้างสุขภาพโดยวิธีการบำบัดด้วยน้ำ และการนวดร่างกายเป็นหลัก ประกอบกับบริการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวงอีกอย่างน้อยสามอย่าง¹ เว้นแต่เป็นการดำเนินการในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาล หรือ

¹ โปรดดูภาคผนวก ข. หน้า 87.

การอาบน้ำ นวด หรืออบตัวที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

(2) กิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม ในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ หรือการนวดที่เป็นการให้บริการในสถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ

(3) กิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง”

จากนิยามของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพข้างต้น จะเห็นว่าสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นจะเป็นสถานที่ที่คอยให้บริการในการดูแลสุขภาพ การเสริมความงามต่างๆ เช่น การนวดแผนโบราณ การนวดหน้า นวดตัว กิจการสปา กิจการเกี่ยวกับการดูแลรักษาผิวหนัง ผิวพรรณต่างๆ ของร่างกาย เป็นต้น แต่ทั้งนี้สถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัตินี้จะไม่รวมถึงสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่เป็นของหน่วยงานของรัฐ แต่จะหมายถึงสถานประกอบการเพื่อสุขภาพที่เอกชนเป็นผู้มาดำเนินการเท่านั้น

ในการขออนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ผู้ประกอบการที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการนวดกฎหมายกำหนดให้ต้องขออนุญาตกับกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพก่อนจึงจะสามารถประกอบกิจการได้ แต่ในการขอใบอนุญาตนั้นยังมีปัญหาอยู่เนื่องจากความไม่ชัดเจนของบทนิยามของคำว่ากิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อเสริมความงาม เพราะตามกฎหมายไม่ได้ให้นิยามของการนวดทั้ง 2 ประเภทนี้ไว้อย่างชัดเจน ทำให้เกิดความสับสนในการขออนุญาตของสถานประกอบการว่ากิจการประเภทใดเป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือกิจการประเภทใดเป็นกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม

ยิ่งไปกว่านั้น ก่อนที่ผู้ประกอบการจะขออนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพกับกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข ผู้ประกอบการนั้นๆจะต้องขออนุญาตกับหน่วยงานท้องถิ่นด้วย (ในกรุงเทพฯ คือ สำนักงานเขต ในต่างจังหวัด คือ สำนักงานเทศบาล หรือองค์การบริหารส่วนตำบล) ซึ่งหน่วยงานท้องถิ่นแต่ละแห่งจะออกเทศบัญญัติหรือกฎหมายมาเพื่อควบคุมธุรกิจบางประเภท โดยธุรกิจประเภทการนวดนั้นถูกกำหนดให้เป็นธุรกิจประเภทบริการที่ต้องควบคุมให้เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ซึ่งผู้ประกอบการจะต้องขอใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายประเภทนี้ก่อนจึงจะดำเนินการนวดได้ แต่ตามข้อกำหนดของเทศบัญญัติในเรื่องการนวดได้กำหนดประเภทการนวดไว้เพียงกิจการสปาและกิจการนวดเพื่อสุขภาพเท่านั้นที่ต้องขอใบอนุญาตตามเทศบัญญัตินี้ และในใบอนุญาตจะต้องระบุประเภทกิจการนวดในใบอนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพด้วย ดังนั้น หากกิจการที่ต้องการขอใบอนุญาตเป็นกิจการ

นวดเพื่อเสริมความงามแล้ว ก็จะส่งผลให้ใบอนุญาตที่ได้มาไม่สอดคล้องกัน เช่นนี้จะเห็นได้ว่า ข้อกำหนดของเทศบัญญัติหรือกฎหมายของหน่วยงานท้องถิ่นนั้นไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติฉบับนี้ จึงเกิดปัญหาตามมาว่าการที่หน่วยงานท้องถิ่นออกใบอนุญาตเป็นคนละประเภท กับใบอนุญาตของกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข เพราะเทศบัญญัติหรือกฎหมายท้องถิ่น ไม่ได้กำหนดเรื่องกิจการนวดเพื่อเสริมความงามไว้ แต่ว่าพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้มีธุรกิจการนวดเพื่อเสริมความงามอยู่ในประเภทของการอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ซึ่งในการขออนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นหากผู้ประกอบการไม่ขออนุญาตกับหน่วยงานท้องถิ่นก่อนก็จะไม่สามารถขอใบอนุญาตกับกรมสนับสนุนกิจการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้ และหากหน่วยงานท้องถิ่นออกเป็นใบอนุญาตประเภทกิจการนวดเพื่อสุขภาพให้กับผู้ประกอบการตามข้อกำหนดของเทศบัญญัติแล้วเมื่อมาขออนุญาตกับกรมสนับสนุนกิจการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 และกรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพออกใบอนุญาตประเภทกิจการนวดเพื่อเสริมความงามให้ ก็จะทำให้ใบอนุญาตทั้ง 2 ฉบับไม่สอดคล้องกัน ส่งผลให้ผู้มาใช้บริการเข้าใจผิดกับประเภทธุรกิจของสถานประกอบการได้

นอกจากนี้พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้กำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ในมาตรา 13 ซึ่งกำหนดว่า “ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องมีอายุ ไม่ต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์และไม่มีลักษณะต้องห้าม ดังต่อไปนี้

- (1) เป็นบุคคลล้มละลาย
- (2) เป็นบุคคลวิกลจริต คนไร้ความสามารถ หรือคนเสมือนไร้ความสามารถ
- (3) เป็นผู้เคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า เป็นผู้กระทำความผิดในความผิดเกี่ยวกับเพศตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติด ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ หรือความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี
- (4) เป็นผู้เจ็บป่วยด้วยโรคติดต่ออันเป็นที่รังเกียจแก่สังคม โรคพิษสุราเรื้อรัง หรือติดยาเสพติด ให้โทษ
- (5) เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

(6) เป็นผู้เคยถูกเพิกถอนใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ และยังไม่พ้นกำหนดสองปีนับถึงวันยื่นคำขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ในกรณีที่นิติบุคคลเป็นผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ ผู้มีอำนาจจัดการแทนนิติบุคคลนั้นต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามตามความในวรรคหนึ่ง”

จากคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามกฎหมายไทยที่กล่าวไปนั้น จะเห็นได้ว่ากฎหมายกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขออนุญาตเป็นคุณสมบัติทั่วไปไม่ได้กำหนดคุณสมบัติเฉพาะด้านตามประเภทธุรกิจการนวดของผู้ประกอบการไว้ ซึ่งกฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกาได้กำหนดคุณสมบัติให้ผู้ที่ประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการนวดได้จะต้องมีใบประกาศนียบัตรเกี่ยวกับการนวดก่อน หรือกรณีของธุรกิจเกี่ยวกับ medical spa ผู้ประกอบธุรกิจจะต้องเป็นแพทย์ หรือบุคคลในวงการแพทย์เท่านั้น หรือมีใบอนุญาตประกอบโรคศิลป์ด้วย จึงจะสามารถประกอบกิจการได้ตามประเภทใบอนุญาตที่ผู้ขออนุญาตมีคุณสมบัติเฉพาะ แต่กฎหมายของประเทศไทยไม่ได้มีกำหนดเรื่องคุณสมบัติว่าผู้ขออนุญาตจะต้องมีใบรับรองหรือใบประกอบวิชาชีพเกี่ยวกับกิจการเพื่อสุขภาพไว้ อย่างเช่นกฎหมายของสหรัฐอเมริกา ซึ่งหากประเทศไทยกำหนดไว้เช่นนั้นก็จะส่งผลดีกับผู้มาใช้บริการด้วย

ในส่วนของการเยียวยาความเสียหายนั้น ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มิได้กำหนดในเรื่องของการเยียวยาความเสียหายเอาไว้ ซึ่งหากมีผู้ใดได้รับความเสียหายจากการใช้บริการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนี้ ผู้ที่ได้รับความเสียหายจะต้องฟ้องร้องดำเนินคดีเองทำให้เสียค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น สูญเสียเวลาและโอกาสในการประกอบธุรกิจได้ ซึ่งตามหลักกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ได้กำหนดหลักเกณฑ์ในเรื่องการขออนุญาตประกอบสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ว่าผู้ประกอบการต้องวางหลักประกันก่อนเปิดสถานประกอบการ ดังนั้นหากกำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจสถานประกอบการเพื่อสุขภาพต้องวางเงินเป็นหลักประกันไว้ก่อนเช่นเดียวกันกับกฎหมายของสาธารณรัฐสิงคโปร์ก็จะทำให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายจากการใช้บริการสามารถขอรับเงินเยียวยาความเสียหายจากตรงนี้ได้ ซึ่งจะทำให้ผู้ที่ได้รับความเสียหายได้รับการเยียวยาที่รวดเร็วขึ้นกว่าเดิม

จากการศึกษาพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 และกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ผู้เขียนเห็นว่าบทบัญญัติของกฎหมายในพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 รวมถึงกฎหมายอื่นๆที่เกี่ยวข้อง ยังคงมีหลายประเด็นที่สมควรต้องปรับปรุงแก้ไข โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นการขออนุญาตและการเยียวยาความเสียหาย เพื่อให้เหมาะสมและสอดคล้องกับสภาพปัญหาในปัจจุบัน และตรงตามตามเจตนารมณ์ของกฎหมายต่อไป

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากสภาพปัญหาของพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ตามที่ผู้เขียนได้วิเคราะห์ไว้ในบทที่ 4 นั้น ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหาต่างๆดังต่อไปนี้

5.2.1 ปัญหาด้านการควบคุม

5.2.1.1 ด้านการจดทะเบียนสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

ในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น พระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 กำหนดให้ผู้ประกอบการจะต้องขอใบอนุญาตที่กรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ (สบส.) กระทรวงสาธารณสุข ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐที่มีหน้าที่ในการจัดการดูแลในเรื่องดังกล่าว จากที่ผู้เขียนได้ทำงานเกี่ยวกับการขอใบอนุญาตสถานประกอบการเพื่อสุขภาพให้แก่ลูกค้าของบริษัทที่ผู้เขียนทำงานอยู่นั้น ผู้เขียนพบปัญหาในการขอใบอนุญาตซึ่งเป็นปัญหาที่เกิดจากความไม่ชัดเจนของพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในมาตรา 3 ที่กำหนดนิยาม หรือความหมาย และประเภทของสถานประกอบการเพื่อสุขภาพไว้ไม่ชัดเจน ทำให้ในการขอใบอนุญาตนั้นเกิดความสับสนเกี่ยวกับประเภทธุรกิจการนวดแต่ละประเภทตามคำนิยามของพระราชบัญญัติฉบับนี้ ตัวอย่างเช่น ธุรกิจที่จะขอใบอนุญาตเปิดเป็นสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น เป็นธุรกิจประเภทนวดผิวหนัง กระทบผิวหนัง นวดลดความอ้วน โดยการใช้มือ โดยไม่ใช่การนวดเพื่อให้หายจากการปวดเมื่อยต่างๆ นั้นเป็นการนวดประเภทใด ซึ่งจากที่ผู้เขียนได้พาลูกค้าที่ของบริษัทที่ประสงค์จะประกอบธุรกิจเกี่ยวกับการนวดดังกล่าวไปขอใบอนุญาตประกอบกิจการเพื่อสุขภาพที่ กรมสนับสนุนบริการเพื่อสุขภาพ (สบส.) กระทรวงสาธารณสุข กำหนดให้ในการขอใบอนุญาตนั้นผู้ขอใบอนุญาตจะต้องแยกประเภทธุรกิจว่าธุรกิจที่จะขอใบอนุญาตนั้นเป็นธุรกิจประเภทใด จะเข้าข่ายเป็นกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือนวดเพื่อเสริมความงาม ซึ่งผู้ประกอบการเองยังไม่สามารถแยกประเภทการนวดได้ เนื่องจากว่าคำนิยามของกิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ไม่ได้ให้คำนิยามธุรกิจของการนวดแต่ละประเภทไว้อย่างชัดเจน โดยกำหนดไว้แต่เพียงว่า “กิจการนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงาม เว้นแต่การนวดเพื่อสุขภาพหรือเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ หรือการนวดที่เป็นการให้บริการในสถานอาบ อบ นวด หรืออบตัวตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ” ซึ่งจากนิยามดังกล่าวทำให้เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ เป็นผู้ใช้กฎหมายฉบับนี้ยังไม่สามารถแยกประเภทธุรกิจได้และมักใช้ดุลยพินิจของตนในพิจารณา

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้ คือ แก้ไขพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในมาตรา 3 เรื่องบทนิยาม โดยให้เพิ่มนิยามของ กิจการนวดเพื่อเสริมความงามขึ้นมาเพิ่มเติมว่า “กิจการนวดเพื่อเสริมความงาม ได้แก่ บริการที่เกี่ยวกับการนวด โดยเป็นการนวดตามร่างกายหรือใบหน้า ซึ่งไม่เป็นการนวดเพื่อสุขภาพ แต่เป็นการนวดเพื่อปรับรูปลักษณะ หรือลักษณะตามส่วนต่างๆของร่างกาย ทั้งนี้ไม่รวมถึงการนวดเพื่อเสริมความงามในสถานพยาบาลตามกฎหมายว่าด้วยสถานพยาบาลหรือในหน่วยบริการสาธารณสุขของหน่วยงานของรัฐ”

5.2.1.2 การออกกฎหมายลำดับรองไม่สอดคล้องกัน

สภาพปัญหาในหัวข้อนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกกฎหมายลำดับรองไม่สอดคล้องกัน คือ ในการประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ขั้นตอนแรกผู้ประกอบการจะต้องขออนุญาตจากหน่วยงานท้องถิ่น คือสำนักงานเขตหรือสำนักงานเทศบาลก่อน จึงจะสามารถประกอบกิจการนวดได้ เนื่องจากกิจการสปาหรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพนั้น ถือเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามกฎหมายของหน่วยงานท้องถิ่น จึงทำให้ทางสำนักงานเขตหรือสำนักงานเทศบาลต่างๆ ออกเทศบัญญัติขึ้นมาควบคุมกิจการดังกล่าวด้วย ซึ่งตามเทศบัญญัตินั้น กำหนดประเภทใบอนุญาตที่จะออกให้กับธุรกิจประเภทการนวด คือ กิจการสปาเพื่อสุขภาพและกิจการนวดเพื่อสุขภาพเท่านั้น แต่ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้กำหนดให้ผู้ที่จะประกอบกิจการนวดดังกล่าวจะต้องยื่นขอใบอนุญาตในการประกอบกิจการดังกล่าวต่อกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุขด้วย ซึ่งกิจการนวดตามพระราชบัญญัติฉบับนี้ กำหนดให้ผู้ประกอบธุรกิจ ได้แก่ กิจการสปา กิจการนวดเพื่อสุขภาพ และกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม ทั้งสามประเภทนี้ต้องขออนุญาตจากกรมสนับสนุนบริการสุขภาพก่อนที่จะประกอบกิจการเช่นกัน โดยจะเห็นว่าหากกิจการใดที่ประกอบกิจการนวดโดยขอใบอนุญาตจากสำนักงานเขตหรือสำนักงานเทศบาลต่างๆแล้วได้ใบอนุญาตเป็นประเภทกิจการนวดสปาหรือกิจการนวดเพื่อสุขภาพ แต่เมื่อมาขอใบอนุญาตที่กรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุขอีกนั้น หากกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข ออกใบอนุญาตให้เป็นกิจการนวดสปาเช่นเดียวกับเทศบาลหรือสำนักงานเขตคงไม่เกิดปัญหาใดๆ แต่หากว่ากรมสนับสนุนบริการสุขภาพ ออกใบอนุญาตให้เป็นนวดเพื่อเสริมความงาม จะเกิดปัญหาว่าใบอนุญาตทั้งสองฉบับเป็นคนละประเภทกัน และไม่สอดคล้องกันทั้งที่เป็นสถานประกอบการแห่งเดียวกัน ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความสับสนและเข้าใจผิดแก่ผู้มาใช้บริการได้

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้ คือในการออกเทศบัญญัติของสำนักงานเทศบาลต่างๆและสำนักงานเขตในเรื่องการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อ

สุขภาพนั้น ควรเพิ่มให้มีกิจการนวดเพื่อเสริมความงาม เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพเพิ่ม เป็นอีกหนึ่งประเภทกิจการที่ต้องขอใบอนุญาตแยกต่างหากจากกิจการสปาเพื่อสุขภาพกับกิจการนวดเพื่อสุขภาพ เพื่อให้ใบอนุญาตที่ออกจากเทศบาลเพื่อให้มีความสอดคล้องไปในทางเดียวกันกับใบอนุญาตที่ออกจากกระทรวงสาธารณสุขตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559

5.2.1.3 การกำหนดมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ

การกำหนดมาตรฐานสถานประกอบการเพื่อสุขภาพในประเทศไทยนั้น ในเรื่องการกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ได้กำหนดไว้แต่เพียงว่าผู้ที่จะประกอบกิจการดังกล่าวต้องขอใบอนุญาตก่อนที่จะเปิดสถานประกอบการและกำหนดคุณสมบัติของผู้ที่จะขอใบอนุญาตไว้เป็นคุณสมบัติทั่วไป ซึ่งผู้ที่จะขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้นไม่จำเป็นต้องมีความรู้ ความเชี่ยวชาญเฉพาะด้านหรือต้องได้รับใบอนุญาตในด้านต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการประกอบกิจการเพื่อสุขภาพที่จะขออนุญาตมาก่อน เช่น จะประกอบกิจการเกี่ยวกับการนวดตัวนวดตามร่างกายต่างๆเหล่านี้ เพียงมีคุณสมบัติครบตามที่กฎหมายกำหนดก็สามารถขอใบอนุญาตได้ เพราะกฎหมายมิได้กำหนดว่าผู้ประกอบกิจการนั้นจะต้องเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรเกี่ยวกับการนวด หรือต้องมีใบประกอบวิชาชีพทางการแพทย์หรือทางการสาธารณสุขมาก่อน ซึ่งจากกรณีที่กฎหมายมิได้กำหนดคุณสมบัติเช่นนี้อาจก่อให้เกิดปัญหาตามมาได้ เช่น เมื่อผู้ประกอบกิจการดังกล่าวไม่มีความรู้ความสามารถทางด้านนั้นๆมากพอ ผู้ที่รับบริการอาจเสี่ยงต่อการได้รับอันตรายจากการมาใช้บริการ หรือทำให้กิจการนั้นไม่ได้คุณภาพ ไม่ถูกสุขลักษณะ เป็นต้น

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้ คือ ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 ในมาตรา 13 โดยให้เพิ่มเติม “(7) ว่าเป็นผู้ที่ได้รับประกาศนียบัตรหรือใบประกอบวิชาชีพหรือใบที่แสดงว่าได้ผ่านการเรียนหรือฝึกทักษะในด้านที่เกี่ยวข้องกับประเภทธุรกิจที่ขอใบอนุญาตนั้น”

5.2.2 ปัญหาการเยียวยาความเสียหายและการวางหลักประกัน

ตามพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 มิได้มีการกำหนดหลักการเกี่ยวกับการเยียวยาความเสียหายเอาไว้ คงมีเพียงแต่บทกำหนดโทษสำหรับกรณีที่ได้รับอนุญาตผู้ดำเนินการ หรือผู้ให้บริการนั้นไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ให้ถูกต้อง โดยตามพระราชบัญญัตินี้ได้กำหนดแต่เพียงโทษปรับและจำคุกเอาไว้เท่านั้น ซึ่งหากผู้ใช้บริการได้รับบาดเจ็บหรือเกิดความเสียหายจากการเข้ามาใช้บริการในสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนี้ พระราชบัญญัติฉบับนี้มิได้กำหนดเรื่องการเยียวยาความเสียหายไว้ ซึ่งหากมีผู้ได้รับความเสียหายต้องการเรียกร้อง

ค่าเสียหายจากผู้ให้บริการหรือจากสถานประกอบการ ผู้เสียหายจะต้องฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายตามกฎหมายละเมิดเอง แต่ในการฟ้องร้องคดีนั้นมีขั้นตอนหลายขั้นตอนและใช้เวลานานกว่าคดีจะมีคำพิพากษา หรือหากว่าผู้เสียหายจะไปร้องต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เสียหายได้รับการเยียวยาก็จริง แต่วิธีนี้ก็ยังมีขั้นตอนและต้องใช้เวลาเช่นเดียวกันกว่าผู้เสียหายจะได้รับการเยียวยา

จากสภาพปัญหาดังกล่าว ผู้เขียนขอเสนอแนะแนวทางแก้ไขปัญหานี้ คือ ควรแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติสถานประกอบการเพื่อสุขภาพ พ.ศ. 2559 โดยต้องเพิ่มมาตรา 14/1 ขึ้นมาว่า “ในการขอใบอนุญาตประกอบกิจการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพนั้น ผู้ยื่นคำขอจะต้องวางเงินเป็นหลักประกันความเสียหายต่อกรมสนับสนุนบริการสุขภาพ กระทรวงสาธารณสุข

ค่าประกันความเสียหายในวรรคก่อนนี้ ท่านให้ผู้ที่มีความเสียหายจากการใช้บริการสถานประกอบการเพื่อสุขภาพดังกล่าวมาขอรับเพื่อเป็นการเยียวยาความเสียหายได้”

โดยเหตุนี้ หากประเทศไทยได้มีการปรับปรุงกฎหมายในเรื่องที่กล่าวมาข้างต้นนี้แล้ว ก็จะสามารถแก้ไขปัญหในการขออนุญาตประกอบธุรกิจสถานประกอบการเพื่อสุขภาพได้อย่างมีประสิทธิภาพและเป็นธรรมกับทุกฝ่ายมากยิ่งขึ้น